

A sikertelen randevú után

Míg az ok és okozat: a testi fájdalom
kígyót bűvölt belőlem minden
Demszky karó köré, ordítás
bajnoka, legalább némán néztem,
ahogy szép seggedet riszálva
egyre távolodsz, és a hideg szélben
ringó utca lámpa fénye, mint az inga
óra tolla fölrajzolta az út
szürke aszfaltjára a libbenő időt,
mikor a test a most botorul kívánnál
majd annyira másképp rángatózik,
s hogy fellebbezhetetlen:
a lányom lehetnél, és én annyi évesen
szétbasználak édesem, vigasztaltam
magam a vágy keserű mérgével tovább,
nem szeretlek, csak a húsdod kell,
a kiserkenő meleg véred, vámpírod leszek,
agyhalott, együgyű zombiként követlek,
látod, véned tudja posztmodernül is,
a magány, a hideg a fájdalommal együtt
vastagon le van...megkerült a késem,
kerülj vagy ne mocorogj nekem,
míg precízen, darabonként
levágom rólad a ruhádat.

Lépcsős karácsony

Tegnap olyan családivan szentestem,
nem tudom, hogy miért kellett
az ünnep első napján este
a szociális élet igényével, úgymond,
kocsmát keresnem, volt otthon
bor is, teljesen érthetetlen szomjúság,
mire és miért gyötör? tudható, hogy
ilyenkor, na ja, csak a lépcsős becsület-
süllyesztő volt nyitva, ahol a részek
hatvan és a halál között, a valamikorból
itt felejtett széteső figurák,
Vörösmarty sorokat tévesen idéztek,
és Radics Béla koncertjeit emlegették
kutyákkal vagy csak úgy „sétálni” pállott
frigyekből, és koszos ágyneműtől bűzlő
magányból menekültek, és már az utolsó
ezreseiket adták össze a Hubertuszért,
ha kicsit is értesz hozzá „jóbarát”,
tudod, hogy ez már a vég, és akkor egy
valamikori nőszerűség kikérte magának,
hogy boldogot, neki itt legfeljebb
kellemes karácsonyt, kívánhat bárki is,
mire a csaposnő felsikoltott,
hogy miért ne lehetnénk boldogok,
legalább ma, és zokogását visszanyelve
küldte a kedves vendéget a picsába el,
én meg közben félig a te „prózás”
tekinteteddel igyekeztem szárazon
megfigyelni a társaságot, mert úgy éreztem,
hogy velem vagy, mert egyfolytában
Rád gondolok e méltatlan helyszínen,
és elszégyelltem, hogy hová hoztalak,
és gyorsan józanul fizettem,
aztán mintha, lehetne még,
beléd karolva sétáltam haza.